

Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 40 Cts

ZEVENDE JAARGANG

30-10-52

KUIFJE

44

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

Lees in dit nummer

HET BEGIN VAN ONZE NIEUWE VERVOLGROMAN

TEXAS SLIM

Wat krijg ik?

INGEVOLGE een klein bericht dat enkele weken geleden in De Postiljon verscheen, ontving ik van een lezer volgend schrijven :

« Mijnheer, ik las in Kuifje dat een jonge Schot de ring van Mary Stuart gevonden heeft. Ik wou graag weten of hij die mag houden ofwel, of er een Britse wet bestaat die voorziet dat de regering recht heeft op dit juweel ? In dit laatste geval, wat krijgt die jongen ? »

Beste vriend, ik weet niet of de ring van de koningin van Schotland zal beschouwd worden als eigendom van de Britse Kroon. Het is eigenlijk een museumstuk en de ring van Mary Stuart hoort, naar mijn mening, aan heel het Britse volk toe. Het juweel kan dus niet in het bezit blijven van de jongen die het, bij toeval, vond.

Doch, dit is niet de kern van de zaak.

Het is het staartje, dat je speciaal interesseert, niet-waar ? Wat krijgt de jongen indien hij het juweel moet teruggeven ? En het lijdt, naar je mening, inderdaad geen twijfel, dat hij een koninklijke beloning zal ontvangen !

Eerlijk gezegd, de mentaliteit van vele jongelui stuit me tegen de borst : Niets voor niets ! Ik geef je dit en jij geeft me dat. De onbaatzuchtigheid is helemaal uit de mode geraakt. Iets geven wil zeggen iets wat je lief is schenken zonder daarvoor iets in ruil te eisen. Je geeft iets om iemand plezier te doen, je geeft iets met een goed hart.

Beproef het eens. Je zult er zelf wel bij varen en je mooiste beloning zal de glimlach zijn van je vrienden en de sympathie en de vriendschap die ze je op hun beurt schenken.

Kuifje

ONZE BRIEVENBUS

L. della Faille, Kasteel Oeleghem. — Ik hoop dat je, nu het weer school is, je lessen met even veel « vurigheid » zult leren als je Kuifje gelezen hebt tijdens het verlof. Ik kan best begrijpen dat de facteur van Oeleghem over de fiets van Ridder Sneustermans verklaart : « Amai, als 'k met zo 'n krak m'n ronde moest doen, dan denk ek da'k na drij dagen nog nie gedaan zal hemme... » Met mijn beste groeten, ook aan je facteur !

Tinus van Hattum, Velsen, Noord Holland. — Hartelijk welkom in onze grote Kuifjesclub, Tinus ! Hoe vind je ons kenteken ? Mooi niet ? Ik ben eens benieuwd of je niet enkele vrienden zult aanwerven voor de club ? Laat me eens weten welke verhalen je liefst leest in ons blad ? Met mijn beste dank en hartelijkste groeten.

Theo Claessens, Willebroek. — Wanneer ik een briefje van een lezer ontvang, dan doet dat me ook genoegen, want dan weet ik eveneens dat men aan me denkt. Hartelijk !

S. Hambrouck, Wemmel. — Dat was inderdaad een storende drukfout. We vechten met heel de redactie tegen die lelijke dingen, maar er glibberen er toch altijd enkele door de mazen van het net. Met mijn beste groeten. (Hoe gaat het met je club ?)

Marquenie Donald, Gent. — Ha dat is fijn dat je twee leden aangeworven hebt voor onze club ! Hartelijk proficiat ! Er volgen er voorzeker nog ? Met mijn beste groeten.

KUIFJE (weekblad). *Redactie, Publiciteit :* Lombardstraat, 24, Brussel. P.C.R. 1909.16 — *Uitgever-Directeur :* Raymond Leblanc — Gedrukt in helio door : De Drukk. C. Van Cortenbergh, Keizerstr., 12, Brussel. KUIFJE-HOLLAND — Singel, 231, Dordrecht. Tel. 3653. Giro 199.334. Abonnementsprijs : fl. 3,50 per kwartaal.

Onder de Vlag van de Compagnie

TEKSTEN EN TEKENINGEN
VAN BOB DE MOOR

Admiraal Piet Hein zet met zijn vloot de Spaanse Zilvervloot na. Deze laatste wil een veilige baai bereiken, doch enkele schepen, waaronder het admiraalschip, lopen aan de grond...

ENKELE SCHEPEN VAN DE HOLLANDSE VLOOT LOPEN EVENEENS OP DE MODDERBANK. ZIJ HEBBEN ECHTER DE WEDSTRIJD GEWONNEN EN MAKEN ZICH GEREED OM DE SPANJAARDEN TE BESCHIETEN.

(Wordt voortgezet.)

De Chinees met de rode mantel

De zoon van Raveschot werd ontvoerd. Rita en Rik verdenken Ernest, de kamerknecht van de multi-millionnair, er van de kidnapper geholpen te hebben. Rik en Rita wandelen door het park...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

(Wordt voortgezet.)

Tijl Uilenspiegel

De Geuzen hebben zich kunnen redden op een vlot. Ze volgen een gevecht tussen een Spaans galjoen en Engelse piraten...

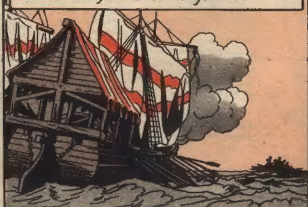

(Wordt voortgezet.)

IK MAAKTE DE EERSTE PROEFRIT IN BELGIE MET DE NIEUWE ALFA ROMEO 1900 CC.

MET BATTISTINI ITALO, INRIJDER VAN DE GROTE ITALIAANSE FIRMA

— Hallo, Alfa Romeo ?
— Ja, Alfa Romeo luistert...
— Ik heb gehoord dat de nieuwe 1900 cc. van uw firma in Belgie is aangekomen voor de eerste proefritten ?
— Ja zeker, mijnheer, u schijnt goed geïnformeerd...
— Zou ik voor Kuifje een proefrit met uw nieuwe wagen mogen maken ?
— Ja zeker ! Wanneer wenst u te komen ?
— Hoe eer, hoe liever !
— Wel dan verwachten we u binnen twintig minuten !
— Beste dank ! Ik kom !...

DE RIT MET FRA DIAVOLO

IN zeven haasten holde ik de redactie uit, wipte in mijn vertrouwd Citroentje en reed, naar de mening van de agenten en de banden, veel te vlug naar de grote Alfa Romeo-garage van Brussel, waar een gloednieuwe 1900 cc. stond.

De directeur stelde me Battistini Italo voor, de beste proefrijder van de Milanese firma, die de avond te voren uit Milaan aangekomen was. Na de wagen eens langs alle zijden goed getoond te hebben, nodigde Battistini me uit om in te stappen, want hij had niet veel tijd. Ik was de eerste met wie hij in België een proefrit zou maken, maar de andere liefhebbers stonden reeds te wachten. Zijn karretje zette aan met een startsnelheid die ik nog bij geen enkele andere wagen gevonden had (en ik heb er nochtans reeds heel wat geprobeerd). De gele Alfa 1900 cc. ontwikkelt zo maar eventjes 100 PK. op de remmen, die kunnen knarsen en piepen, maar laten zelfs geen roekeloze chauffeurs in de steek.

Aan 120 per uur reden we (ik hoop dat de commissaris dit stukje niet leest) naar Ter Kamerenbos, waar Battistini een extra gelegenheid kreeg om enkele exhibities te geven met zijn karretje, dat alle jongens en dames bewonderend naoogden, en waarvoor iedere chauffeur (de « père de famille » zowel als de waaghals) eerbiedig uitweek. Draaien aan 110 per uur scheen Battistini doodgewoon. Ik dacht aan familie, akte van berouw, enz. en zag geen uitkomst aan die tocht met « Fra Diavolo ». Battistini kreeg het in de gaten dat ik me niet erg « safe » voelde, en hij schepte er een duivels genoegen in, in scherpe bochten aan meer dan honderd per uur voorbij te steken.

Ik trachtte hem met al mijn Italiaans, aangedikt met een vage Latijnse woordenschat, diets te maken, dat de Brusselse agenten niet met zich laten lachen en de Belgen niet als buitengewoon goede chauffeurs bekend staan.

— Weet ik, antwoordde Battistini laconiek. Maar ze kennen nog geen Alfa 1900 cc. !

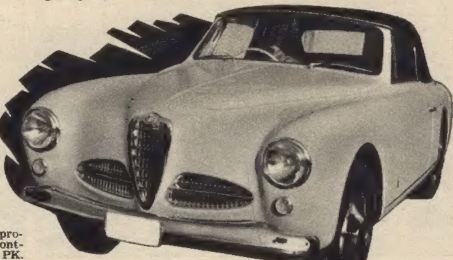
En inderdaad. Onze wagen wekte zoveel opziens in Ter Kamerenbos en de omliggende lanen, dat de agenten niet dachten aan verbaliseren, maar in stomme verbazing de roekeloze chauffeur met de gele wagen, waarvan ze de silhouet noch het model kenden, nastaarden... Tijd om een nummerplaat te noteren kregen ze niet. Daarbij reed de Alfa 1900 cc. met een Italiaanse plaat met zeer kleine cijfertjes.

Battistini Italo, alias Fra Diavolo, de eerste proefrijder van Alfa Romeo.

Al heeft de Alfa 1900 cc. geen voorwielaandrijving, toch houdt zij nog beter de baan dan de Citroën 15 PK., want je moet weten dat de voorste wielen onafhankelijk zijn. De voorvering bestaat uit hydraulische telescopische schokbrekers en stabilisatiestangen. Achteraan heeft de Alfa 1900 cc. geen onafhankelijke wielen, maar eveneens telescopische, hydraulische schokbrekers, spiraalveren en een speciaal bestudeerd systeem voor het opvangen van de schokken en het trekken van de wielen in de bochten bij hoge snelheid. Dat dit systeem betrouwbaar is, heb ik ondervonden, want had men, met om het even welke andere wagen, gereden zoals Battistini met zijn 1900 cc., dan had ik geen kans meer gekregen dit verslag te schrijven... Toen we aan de vijver een paar foto's van zijn prachtig karretje maakten, kwam jong en oud dadelijk naar deze onverwachte attractie kijken.

Terug in de garage wist Battistini me nog enkele gegevens te verstrekken over zijn auto. De 1900 cc. bestaat in vier verschillende modellen : een **coupé** gecarrosseerd door Touring, een **cabriolet 1900 cc.** gecarrosseerd door Pinin Farina, een **cabriolet Victoria** gecarrosseerd door Stabilimenti Farina, de oom van Pinin Farina, en dan de gewone **berline**, waarvan er reeds enkele in België rijden.

Een 1900 cc. in volle glans.

VAN WAAR KOMT DE NAAM ALFA ROMEO ?

ALPHA is de eerste letter van het Grieks alphabet en betekent ook de **eerste. Romeo** is de familienaam van ingenieur Nicola Romeo, die de technische leiding van de fabriek waarneemt.

EEN AUTO VOOR DE PRIJS VAN EEN HUIS !

DE firma Alfa Romeo was gespecialiseerd in het bouwen van dure sport- en renwagens, maar ze moest op het verzoek van de Italiaanse regering ingaan, en ook « goedkopere touringwagens » bouwen. De 1900 cc. is het resultaat van dit verzoek.

De Alfa Romeo 1900 cc. verbruikt minder dan de 2500-modellen **Gran Turismo** en **Super Sport**, die het met niet minder dan 14-15 liter doen per 100 km en respectievelijk 420.000 en 550.000 frs. kosten. De prijzen van de 1900 cc. zijn « schappelijker ». **1900 cc. berline** : 280.000 frs., **coupé Touring** (de wagen waarmee ik de proefrit mocht maken) : 402.000 frs. De **cabriolet Pinin Farina** kost 408.000 frs. en de cabriolet welke door Stabilimenti gecarosseerd werd 405.000 frs.

Het aantal kopers zal wel in averechtse verhouding staan tot de massa bewonderaars van die schitterende Italiaanse wagen !

JOHAN DE BRABANDER.

De A.R. - 1900 cc. cabriolet.

TEKSTEN EN TEKENINGEN **VAN JACQUES LAUDY**

Na een schipbreuk spoelde David aan op de kust van Schotland. Hij gaat op zoek naar zijn vriend Alan Breck, aanhanger van de Stuarts. Hij legt een gedeelte van de weg af in gezelschap van Henderland en samen komen ze te Loch Linnhe aan...

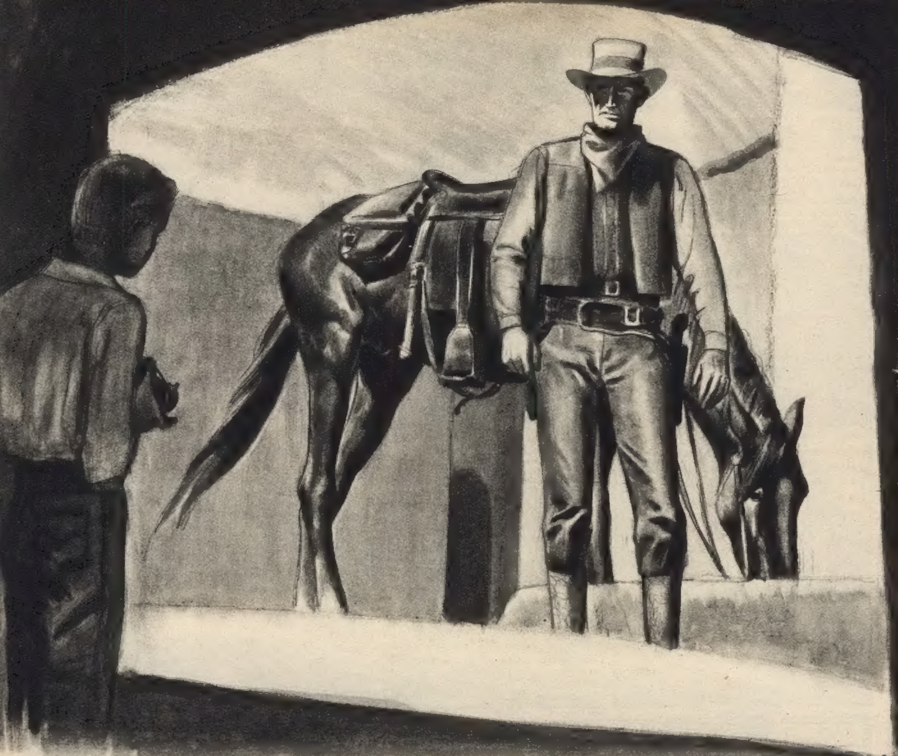

(Wordt voortgezet.)

TEXAS SLIM

Aan m'n beste Slim Briggs
de Zingende Cow-boy,
een trouwe vriend van Texas Slim.

Roman van Marcel ARTIGUES
Geïllustreerd door PAUL CUVELIER

KENNISMAKING MET STROOM

DIT speelde zich af te San Antonio in het Zuiden van Texas. Op het ogenblik dat Koen Stuyvesant uit de boogvormige doorgang kwam, die tussen twee huizenblokken liep en een paar stegen van de Mexikaanse wijk met elkaar verbond, bleef hij plotseling staan. Hij kon zijn eigen ogen niet geloven en meende de speelbal van z'n verbeelding te zijn. Op enkele meter afstand en rechtover hem stond datgene wat hij, sedert zijn aankomst in Texas, zo lang en zo vergeefs gezocht had : een echte cow-boy ! Een cow-boy die voldeed aan de traditie en aan zijn eigen wensen. Een vergissing was hier uitgesloten. Deze man had niets gemeens met diegenen die heden ten dage, naar de mening van Koen althans, nog alleen de naam van « cow-boy » dragen. Heel zijn wezen bezat de stempel van echtheid, er lag over hem iets van dat groenachtig waas dat over de echte antieke beelden ligt. Ja, hij zag er uit als opgestaan uit de graftombe waar de heerlijkheden van de oude Far West sluimeren. Hij droeg de grote, moderne « stetson » niet, doch de kleine hoed met smalle rand, de hoed van de veteranen, de oldtimers. Daaronder zag men zijn gebruind, getaand en gerimpeld gezicht dat op een Indiaans masker geleek. Een grauw, grof linnen hemd, een bandana van rood katoen geknoopt als een halsdoek, een kort vest in damhertleer met lange franjes, een lederen broek, laarzen met sporen, op de kuiten voorzien van schilden. Zijn paard, dat hij liet drinken aan de bron, paste helemaal bij hem; een gevlekte volbloed opgetuigd met een hoog Mexikaans zadel waaraan de rope, de lasso, bevestigd was. Koen hoefde die lasso niet te meten om te zien dat ze dertig meter lang was, net zoals de oude, echte lasso's, en geen twaalf zoals de moderne.

Alhoewel Koen brandde van verlangen dit beeld, uit een verleden dat hem zo lief was, te naderen, trok hij zich terug in de hoek van een gewelfde poort. De aandoening sneed hem de adem af. Hij had nog slechts één verlangen : dit beeld vastleggen, er een foto van maken. Indien hij de old-timer om toelating vroeg, zou deze meer dan waarschijnlijk weigeren als een zeldzaam dier te worden behandeld. Best was dus het buiten zijn weten te doen...

Koen trok zijn fotoapparaat uit het zakje, viseerde en knipte... Maar het onvrijwillig model had niet slechts het uitzicht van een echte cow-boy, sedert zestig jaar was zijn oor er aan gewend het minste gerucht op te vangen en het had ook die korte, bijna onhoorbare klik van het toestel, waargenomen.

Had hij zich tot dan toe slechts voor driekwart laten zien, nu draaide hij zich om en kwam met de wiegelende gang van een reusachtige vogel (kenmerkend voor wie op zeer hoge laarzenhielen marcheert), naar de bron van het ongewoon geluid. Hij ontdekte een hoogopgeschoten, flinke knaap van vijftien jaar met blauwe ogen en blond haar.

— Wel, my boy, zei hij spottend, je neemt de Oude Stroom zeker voor een fenomeen, voor Doodkisthoofd in eigen persoon, dat je zijn foto bij verrassing maakt ?

Koen werd nog roder dan de halsdoek van de Oude Stroom, doch in zijn verwarring kon hij toch nog glimlachen. Om te tonen dat hij de zinspeling die voor velen duister zou zijn, opperbest begreep, antwoordde hij met een zwakke stem, doch in een vloeiend Engels :

— Neen, mijnheer, ik aanzie u niet voor Doodkisthoofd, want u is geen ratelslang, u meet geen acht voet en uw sympathiek gezicht is niet voorzien van bakkebaarden !

De cow-boy verborg zijn verwondering niet.

— Ha, je weet verduiveld goed wie Doodkisthoofd was. Men zou zeggen dat je hier, in onze Texas, grootgebracht bent en dat een van onze zwarte mammies je de legende heeft verteld, die alle kinderen te horen krijgen wanneer ze niet braaf zijn. En nochtans...

Hij bekeek de jongen oplettend van het hoofd tot de voeten, en vervolgde dan :

— Je bent niet van Texas, zelfs niet van de States. Je bent toerist,

Koen kon z'n eigen ogen niet geloven :

Daar stond een echte cow-boy

een vreemdeling. Om het nog juister te zeggen, je komt uit West-Europa.

— Ja, ik ben Belg. Ik woon aan de kust van de Noordzee en, alsof hij plotseling moed gekregen had, voegde hij er snel aan toe, maar ik heb de indruk dat ik altijd in de Far West, in Texas, heb gewoond. Het is alsof ik altijd mannen gekend hebt zoals u, Mr. Stroom... Ik ken u van uit de tijd toen ik nog niet lezen kon, doch de prentjes bekeek...

De Oude Stroom had met groeiende verbazing naar deze woordenvloed geluisterd. Koen vertelde verder, dat hij een hartstochtelijke lezer van de avonturen van de Far West was, dat de glorietijd van de pionniers en de cow-boys van Texas en hun strijd met de Roodhuiden, de rustlers (veedieven), de desperados, enz., hem ten zeerste geboeid had. Toen hij als vreemdeling de grond van zijn helden betrad, hoopte hij zijn dromen in de werkelijkheid te kunnen beleven. Zijn ervaringen in Texas hadden hem echter erg teleurgesteld. De schilderachtige hoeven van eertijds waren banale fabrieken geworden en de ranchers zakenlui, die hun zaken afhandelden in moderne bureaux, voorzien van een paar dozijn telefoons. De cowboys, technici in een blauw linnen pak, reden niet meer met hun broncos, maar in jeeps en het vee liep niet meer wild over de prairie, doch stond te grazen achter prikkeldraad...

Eindelijk, hield Koen op. Hij snakte naar adem. Misschien werd het hem ook te machtig om nog verder lucht te geven aan zijn afkeer voor de « vooruitgang» die met zoveel oude, heilige dingen opgeruimd had.

De ruiter had stilzwijgend naar die stortvloed van woorden geluisterd, doch zijn lichte groenblauwe ogen — ze hadden de kleur aangenomen van het prairiegras waar naar ze zolang gekeken hadden — waren met een vreemde strakheid op Koen blijven rusten. Eindelijk antwoordde de cow-boy langzaam en eenvoudig :

— Yaeh, I see... Ja, ik zie het. Ik zie nu in waarom je een foto van me wou.

Dan zweeg hij weer, om dan, als door een plotselinge ingeving, die daarstraks ook Koen had bewogen, te zeggen :

— Er bestaat toch nog een hoek, misschien de laatste in dit genre, waar je datgene waarvan je houdt kunt vinden, het leven van de Far West zoals het eertijds was. Dat is de hoek waar de Oude Stroom vandaan komt en waarheen hij weerkeert op zijn brave bronk, Johnny... Die hoek heet Old Fellows Ranch, De Oude Vrienden Ranch. Een pracht van een boss heeft er de leiding van. Hij is de tofste jongen die hier ooit heeft geleefd. Ik bedoel... en hier wachtte de Oude Stroom een tijdje om dan op een plechtige, eerbiedige toon te zeggen... ik bedoelde Texas Slim.

Koen die deze woorden van de smalle lippen, die als met een bowieknife in het getaand gezicht gesneden waren, als het ware gedronken had, hoorde toen voor het eerst de naam van Texas Slim...

— Texas Slim, herhaalde hij.

— Ja. Wil je met mij meekomen om hem te zien, vroeg Stroom plotseling.

— Dat ontbreekt er nog aan !

Koen en Stroom schrokken op. Ditmaal was de flair van de oude prairierat in gebreke gebleven. Te zeer verdiept in het gesprek en ook wel door de emotie, had hij het naderen van een persoon, achter hen in de schaduw van de doorgang, niet waargenomen.

Stroom keek haar onthutst aan als was hij getroffen door haar kreet zo kort en woedend als het schot van een colt. Het was een vrouw, maar van een zeldzame soort. Ze had het aspect van een Diana of van een kribbige amazone, alhoewel ze een sympathieke gestalte bezat. Ze was tussen vijf en veertig en vijftig jaar. Tussen het kortgeknipt goudblond haar schemerde het zilver. In haar fijn besneden gezicht vlamden grijze ogen en ze droeg een glad aanliggend grijs mantelpak.

Koen had alle reden om haar te herkennen, want het was z'n tante, Jeanne Hermans, die hem op zijn Amerikaanse reis vergezelde en een eerder strenge leidsman was. Reeds bij de eerste woorden bleek duidelijk dat ze het helemaal niet eens was met Stroom :

— Ik ben op zoek naar die bengel, zei ze met hoge stem, hij is eens te meer ontsnapt om hier in die onmogelijke wijken rond te lopen. En nu vind ik hem in gesprek met een oude Janklaas, opgetuigd om in een Hollywoodse film te spelen en die voorstelt hem mee te nemen naar de-hemel-weet welk apenland. Ontken het niet, vriendje ! Ik was getuige van jullie gesprek. Jullie hoorden me niet komen door deze gang tussen hutten vol ratten. Ik heb alles gehoord !

Stroom had zelfs niet de gelegenheid een woord te plaatsen, laat staan iets te ontkennen ! Hij kreeg van tante Jeanne een heleboel verwijten naar het hoofd geslingerd als vertegenwoordiger van een mensenslag, dat de schrijvers van avonturen de stof geleverd had om het publiek te vergiftigen en de jeugd het hoofd op hol te brengen. En nu wou hij die knaap ook nog in andere, idiote avonturen storten ?...

Stroom stond perplex voor deze cycloon in rokken en kon dan eindelijk met een haast pijnlijke ironie zeggen :

— Ik heb in mijn leven gevaren getrotseerd, doch nooit een van dit soort !

Koen werd intussen door de stevige hand van tante Jeanne achteruit gesleurd en pas aan het einde van de gang verkreeg hij, door bidden en smeken, dat zij eindelijk haar mond hield en hem de toelating gaf hoffelijk afscheid te nemen van de man die slechts voor enkele minuten zijn vriend was geweest en die hij zo graag had weergezien...

Al was de schijn ook tegen haar, tante Jeanne was geen « gendarm », ze was zelfs niet eens boosaardig. Ze hield van haar neef en waakte over hem met moederlijke zorg. Ze liet zich dan ook spoedig vermurwen.

Op het ogenblik dat hij weer door de gang liep, vermoedde Koen niet hoe waar, hoe afschuwelijk waar dit « afscheid » zou zijn...

Stroom stond nog op de plaats waar hij hem verlaten had, in de hoek van de poort. Doch plotseling... Ha... God ! God !

Hij was op z'n knieën op de losgeraakte stenen gevallen, zijn hoed was enkele meters verder gevlogen en zijn handen hield hij krampachtig op de linkerzij geklemd. Toen hij Koen hoorde terugkomen, hief hij heel langzaam het hoofd op. Koen, geweldig geschrokken, zag dat er over dit getaand, roodbruin gezicht een grijsgele kleur gekomen was en heel de uitdrukking er van getuigde van pijn en verwoesting... van de dood...

De oude, knokige handen losten de zijde. Koen, die beefde van aandoening, zag een mes tot aan het benen hecht in de bloedende zijde geplant...

(Wordt voortgezet.)

DE UURWERKEN
Tissot
VERTELLEN JULLIE DE GESCHIEDENIS VAN
PANIEK aan BOORD!

(Wordt voortgezet.)

DE SCHAT VAN BEERSEL

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

De vledermuis heeft de Schat van Beersel geroofd en is er mee in de gracht gesprongen. Lambik zoekt de drenkeling.

Het is te donker. We zullen morgenvroeg weerkomen

De volgende morgen zijn onze vrienden vóór dag en dauw ter plaatse. Uitgerust met een duikapparaat zal Wiske de bodem afzoeken

Indien je de verdronken vledermuisman moest vinden, laat je hem met rust. Dat is het werk van de politie

Vind je de schat, bind je hem aan dit touw en je geeft twee korte snokjes

Geen drenkeling te zien... de sluis is open... waarschijnlijk is hij langs daar weggedreven... of ontsnapt

Wel, wel, een helm... een kist... Hier zou men nog aardig wat kunnen vinden over de geschiedenis van het slot

Plotseling stoot Wiske op de kist die met de vledermuis in het water viel...

Verdraaid! Ik zou nu toch de eerste willen zijn, die weet wat er in die kist zit. Met dit stuk degen zal ik ze openbreken

Opgepast! Wiske gaf het sein! Ik haal de schat op! Een ... twee ... Hop!

Maar... die kist is leeg! Wat betekent dat?

Inderdaad. De kist is leeg... maar op de bodem van de slotgracht deed Wiske een andere ontdekking...

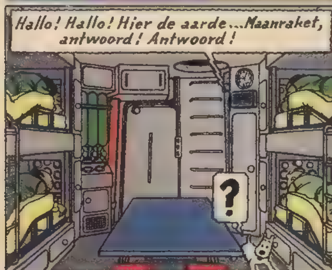
?

(Wordt voortgezet.)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

MANNEN OP DE MAAN...

Kuifje en zijn vrienden zijn in de maanraket gestapt en op weg naar de maan. De drukking was zó hevig, dat zij het bewustzijn verloren. De aarde roept hen...

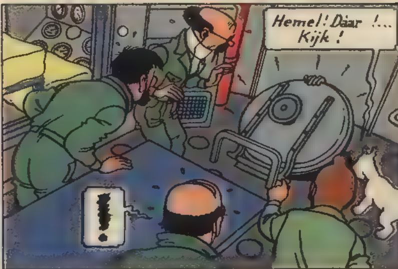

(Wordt voortgezet.)

Ik had je beloofd te vertellen hoe ik m'n vacantie heb doorgebracht. Ik heb er lang mee gewacht en, na lezing, zul je best begrijpen waarom: Hier gaat dan het trouw en waarachtig verslag.

PAPA had een grote kaart van België op tafel uitgespreid, zich voorzien van een meter, een blocnotes en een potlood en rekende en rekende wel een heel uur aan een stuk. Slechts af en toe keek hij op om ons te vragen wat stiller te zijn en hem niet te verstrooien door ons gebabbel. Toen hij een tiental bladzijden vol cijfers gekribbeld had, lei hij z'n potlood neer en verklaarde :

— « Neen, dat is onmogelijk. We kunnen niet naar zee ! Denk eens aan : Ons land heeft 65 km. kust en ongeveer 8.500.000 inwoners, wat maakt dat — in dien m'n berekeningen juist zijn ten minste — ieder inwoner precies 0,007.647 m2 zand krijgt. Tijdens de vacantie wil iedereen naar zee. Als ik zeg « iedereen » overdrijf ik misschien. Laten we zeggen dat één Belg op honderd naar de kust trekt, dan krijgen we toch nog niet meer, 0,7647 m2 grond en dan heb ik niet eens rekening gehouden met de vreemdelingen die in België verblijven en met de Hollanders, de Engelsen en de Fransen, die er absoluut aan houden onze armzalige millimeters zand te delen. Jullie mogen doen wat jullie willen, maar ik ga niet naar zee. Ik moet ruimte en lucht hebben. Ik heb gezegd... »

Als papa zegt « Ik heb gezegd » is er niets meer aan te doen. De aarde mag beven, een tyfoon kan de helft van het land wegvagen, je mag een troep olifanten op hem afsturen of het huis laten leeghalen door gespecialiseerde verhuizers, het is al boter aan de galg. We hadden hem kunnen uitleggen, dat hij met de breedte van onze kust helemaal geen rekening had gehouden en dat hij het aantal buitenlandse toeristen vreselijk overschatte, gezien het schamele aantal deviezen van de buitenlanders, maar na zijn plechtig « Ik heb gezegd » zou dit alles niet geholpen hebben.

Dat we niet naar zee gingen, stond dus vast.

— We trekken de bergen in, zei Joris, die droomde van onneembare toppen en fantastische avonturen in grotten en spelonken. Moeder wees dit voorstel energiek van de hand : « Ik word zeeziek in de bergen ! »

Gevolg : niet naar zee en niet naar de bergen ! Naar de Kempen dan ? Ergens een rustig plekje vol poëzie waar we het leven van de eenvoudige boer zouden delen ? Daarop begon Klaartje moord en brand te schreeuwen :

— Dank je ! Je gelooft toch zeker niet dat ik me tijdens de vacantie ergens in zo'n boerennest zal begraven ? Om de koeien en de varkens te bewonderen en gewekt te worden door het haangekraai om vier uur 's morgens ? Waarom gaan we niet eens naar een kuuroord ? Spa, Vichy, Vittel of iets in die aard ?

Ik weet niet hoe Klaartje zich zo'n beroemde kuuroorden voorstelt, maar ik denk, dat deze haar zoiets voor de geest roepen als het Wenen van vóór de oorlog 1914. Droomsteden waar men z'n tijd verdeelt tussen het Casino en het walsen met knappe, goudoverladen officieren ! Haar voorstel ontlokte bij niemand geestdrift. In verbeelding zagen we ons reeds in kamerjas van bron tot bron slenteren om het ene glas heerlijke water na het andere te drinken. Proost ! En die ouwe dames, die ons iedere dag hun grote en kleine miseries zouden vertellen en al de kwaliteiten van hun hond zouden opsommen... Ha, neen !

— Laat ons kamperen, stelde Jan voor.

— Kamperen ! klonk het verontwaardigd. Kamperen ! Wij waren toch geen landverhuizers ! Mama en Klaartje krijgen reeds kippenvel alleen maar door aan spinnen en rupsen te denken, en papa heeft schrik rhumatisme op te doen. Besluit : Niet naar zee, niet naar de bergen, niet naar de Kempen, niet naar een kuuroord en geen trektocht met de tent op de rug !

Peter stond op en nam het woord met de waardigheid van een minister die een Jaarbeurs opent. Hij kuchte even en zei :

— Terwijl jullie jullie kostbare tijd verbeuzelen door herenschimmen na te jagen, heb ik de zaak practisch aangepakt en onze vacantie reeds tot in de puntjes uitgestippeld. Hier, doe jullie keuze !

Hij wierp een stapel bontgekleurde prospecti (zo 'n i achteraan is altijd elegant) op tafel en wij vlogen er op, gelijk weleer de Hebreeuwen op het hemelse manna.

« Drie dagen in het Groot Hertogdom Luxemburg », « De boorden van de Rijn », « Het Zwarte Woud », « Titisee en Baden-Baden », « Beieren en het Wagner-Festival van Bayreuth », « Zwitserland, het Toeristenland bij uitstek », « De Italiaanse meren, Venetië en Florence », « Napels, Rome en Capri », « Spanje en Portugal », « Schilderachtig Joegoslavië », « De Fjorden van Noorwegen en een bootreis naar Spitsbergen », enz., enz. We konden zelfs naar Marokko, Tunesie en de Sahara. Naar Ruanda-Urundi en het Kivumeer voor vijftien dagen met de Congocar. Naar de Antillen, Mexico, Colorado, naar Japan met Tokio, Kyoto en de Fuji Yama, naar Bali, het Aards Paradijs, en we konden zelfs de reis rond de wereld doen met de luxepaketboot, de « Copacabana.

Eerst gooiden we het Groot Hertogdom op zij, want een vacantie van drie dagen is er geen ! Naar Groot-Brittannië gingen we ook niet, wegens de schaarsheid aan levensmiddelen. (Wij zijn nl. grote lekker-

VACANTIE

bekken.) Papa wou niet naar Bayreuth, omdat hij Wagner beu is en Mama wou van Zwitserland en Oostenrijk niet weten, omdat er daar bergen zijn. Joegoslavië ?

Scheen ons buitengewoon verleidelijk, doch Jan merkte nuchter. op, dat geen van ons zich in dat land verstaanbaar kon maken.

— Hoe zullen jullie een prentkaart vragen ? Hoe zullen jullie kamers bestellen, om niet te spreken van een biefstuk met frit, of het uur van de trein naar Krspitjic !

Aan Marokko, Japan, de Antillen en Mexico viel niet te denken, want Papa kreeg slechts twee weken vacantie; aan Noorwegen en Spitsbergen ook niet, want ik hou niet van koude ! Er bleven dus nog Italië, Frankrijk, Spanje, Portugal en nog een paar landen met een lokkende naam...

Terwijl wij om beurten de schoonheid van Sevilla en Florence bezongen, rekende papa opnieuw. Wou hij weten over hoeveel strand we zouden beschikken aan de Middellandse Zee of in de Golf van Biskaye ? Hij zag een beetje bleek toen hij gedaan had... Van louter geestdrift hadden wij natuurlijk de financiele kant van de zaak glad uit het oog verloren. De prijs van de mooiste reizen schommelde tussen 5.995 en 15.875 frs. per hoofd alles inbegrepen. Vanzelfsprekend bleven er dan nog de paspoorten, visa's, drank, versnaperingen, souvenirs en honderd andere kleinigheden, die tijdens de vacantiereizen steeds uit de hoek komen. Papa vermenigvuldigde dit totaal toen met acht : papa, mama, Joris, Klaartje, Jan, Peter, Dina en ik. Het cijfer schommelde tussen de 60 en 126.000 frs. ! Voor een vacantiereisje niet zo kwaad !.

★

Je ontving, net als al m'n andere goeie vrienden, mooie prentkaarten uit Straatsburg, Lugano, Venetië, Rome en Napels die door heel de familie getekend waren. Voor jou had ik er enkele heel mooie uitgekozen en misschien benijdde je me, toen je « een groet uit San Sebastian » ontving. Heerlijk zo door Frankrijk, Duitsland, Zwitserland, Italië, Spanje en

Verhaal van ALFRED GERARD

●

Illustraties van J. LAUDY

Portugal te kunnen reizen. Ja, het was een onvergetelijke vacantie en je zult het daarover dadelijk met me eens zijn...

De dag na die heugelijke familievergadering zijn we naar de directeur van het World Travel Agency gegaan. Het is een deftig heer. In zijn agentschap neemt hij alle functies waar, van directeur tot loopjongen. Hij bezit een prachtige collectie prentkaarten van alle hoeken ter wereld. Men moet nu slechts zijn reisweg uitstippelen, prentkaarten uitzoeken, er naam en adres van de bestemmeling opschrijven en ze natuurlijk van je handtekening voorzien... De directeur stuurt deze kaarten aan zijn mannetjes in Sevilla, Pontresina, Capri of waar ook, en deze zenden ze onmiddellijk naar de bestemmeling... Het is eenvoudig en zeer nuttig !

★

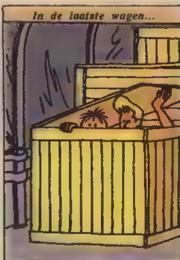
Mama en Klaartje kochten genoeg levensmiddelen om een lange belegering te doorstaan, we namen afscheid van vrienden en kennissen, brachten onze kat bij een gevoelige ziel uit de buurt en sloten deuren en luiken .. We hadden werkelijk alles voorzien, zelfs een lamp met ultra-violetstralen, die ons de zo begeerde gebronsde huid zou geven. Zo zijn we dan gezellig bij elkaar gebleven. We hebben onze neus niet buiten gestoken, geen licht gemaakt en de telefoon niet afgehaakt gedurende vijftien volle dagen .. Ik heb van de gelegenheid gebruik gemaakt wiskunde te studeren en zo ben ik geslaagd voor m'n ingangsexamen. Ik vraag me af of wij, alles wel beschouwd, geen prettiger vacantie hebben gehad dan onze vrienden die werkelijk op reis gingen ?

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN FRED FUNCKEN

(Wordt voortgezet.)

De Goedroensage

DONKER tussen de duinen lag Matelan, koning Hettel's burcht, beheersend de kusten van Denemarken tôt ver in 't Zuiden. En de gegrendelde poort behoedde de grootste schat van zijn Rijk, Goedroen, de blonde en beminde koningsdochter.

Zij was jong en stil. En zij die zelden een woord sprak, doch allen begrijpend benaderde, was de meest geëerde vrouwe in alle gewesten om de Noordzee. Een kracht ging van haar stilte uit. De geharnaste zeekoning las in haar ogen de enige macht die zijn arm verlamde; en hij voelde zich onhandig en ruw beschroomd in haar aanwezigheid.

Zo kwamen er velen uit Oost en West. Zij kwamen op hun donkere schepen, aan het hoofd van grote vloten, maar koning Hettel bewaakte gierig zijn dierbare schat. En Hardmoet kwam, de jeugdige vorst van Normandië, met statige schepen en logge kisten vol geschenken : wapens en gouden schalen, kostbaar laken en bont, en glinsterende kleinodieën... Toen hij weerom in zijn vaderland ontscheepte, stapte hij alleen over het tapijt aan wal, achter hem aan sleepte zijn scheepsvolk de volle kisten moeizaam de treden op.

In de open slotpoort verscheen een rijzige donkere vrouw, zijn moeder, koningin Gerlinde : « Hardmoet, mijn zoon, zo bleek, zo haveloos ? Waar is uw bruid Goedroen ? »

— Ik werd afgewezen.

— Afgewezen ?

— De koning der Hegelingen acht de erfprins van Normandië zijn fiere dochter onwaardig... wijl zijn vader een leenman is.

— Een leenman die heerst over zeven en veertig burchten !

Luid galmde de kreet door de lange hal; en zonder woord betraden zij de wapenzaal. Hardmoet zonk op een zitbank neer, en ontgespte achteloos zijn zwaard dat kletterend op de tegels viel.

—Ook Siegfried de Moering werd hooghartig verstoten, zuchtte hij mat.

De moeder hoorde de bemerking niet : « Zoon, deze hoon dient gewroken, zo zei zij met sidderende stem, wij zullen dit verhaal herschrijven. »

Hardmoet knikte kort en voltooide duister de zin : « ... met bloed ».

Doch op de wallen van Matelan waakten de schildwachten, langs het strand kruiste de bereden kustwacht, peilend de nevelige morgenzee. En daar op een verre duintop sprong een zwarte rookzuil kronkelend omhoog, en met dof- rode gloed laaide het Noordvuur.

Aan de Westerkim stonden de schuine zeilen van een vloot.

Luid toetten de horens; horens antwoordden uit het diep van de burcht, en tussen de kantelen blonken de helmen van aanrukkend krijgsvolk. Het zag hoe één voor één de lange drakenschepen zeil streken, en op de rede voor anker kwamen, een enkel schip voer langzaam de havenkreek binnen.

In de stenen hal, rusting en zwaard bij de hand, zat koning Hettel, omringd door de zijnen : naast hem in een tweede troonzetel, koningin Hilda; aan zijn rechterhand, rank en stil, Goedroen; en met lange witte baard, Horand, de harpenaar. Tegen de wand stonden, Irold en de grijze Wate, in volle wapendracht.

Een Viking, op wacht aan de poort, bracht de boodschap : Herwig, koning van Zeeland, wenste de vorst te spreken.

Hettel zag zijn raadslieden : « Is hij niet mijn gebuur ? Wat beduiden die honderd zeilen ?... Ik sta de koning te woord. »

In de hal werd het weerom stil. Een deur knarste open. Zij hoorden snelle, veerkrachtige stappen, en de zeekoning met een klein gevolg, trad op den koning toe. Hij was een rijzige jonge krijgsman, een hoge helm op de waaiende zand-blonde haren, een rank schild aan de zijde. Onder de helmrand lichtten twee heldere ogen, die allen zwijgend groetten, en ten slotte straalden op het gelaat der jonkvrouw aan 's konings zijde.

Hettel zag hoe Herwig's ogen op zijn dochter rustten, en sprak : « Welkom, koning Herwig op Matelan. Wat zoeken uw zeilen langs de kusten van Hegelingen ? »

Een boude stem antwoordde : « Edele vorst Hettel, zij zoeken een buit mij kostbaarder dan het leven : uw koninklijke dochter Goedroen. »

— Vermetele tocht... Ik gebied het grootste Rijk aan de Noordzee. Wat hebt gij mij te bieden ?

Op een gekanteelde toren stonden zij : koningin Hilda, Goedroen, en de vrouwen uit hun gevolg.

— Mijn zwaard, koning. Is mijn rijk niet groot, mijn toekomst is onbegrensd.

Een honende lach vertrok Hettel's baard : « Groter Rijk zal nooit een vorst beheersen !... Ik geef u een raad, koning Herwig : richt uw steven naar andere kusten. »

Trots sprak de boude stem, en de heldere blik verdonkerde : « Uw raad kan ik ontberen. Heden nog getuig ik voor mijn Rijk. Daarbuiten op mijn schepen wachten mijn trouwe gezellen op het teken. Aan het strand sta ik u te woord met mijn banieren. »

Hij groette, en een laatste maal zochten de koene ogen de koningsdochter, die snel de blikken neersloeg. Hij wendde zich om, en zag niet hoe Goedroen ter sluiks de hoge, wegschrijdende gestalte nakeek, en hoe zij schrok als de oude koning met gramme wrevel sprak :

— Hoiho, Wate, Irold, Hagen, mijn helm en zwaard. Wil hij de steven niet wenden, dan dwingt hem onze ijzeren roerpen.

Gehelmd en gewapend ging Hettel staan voor 't open vensterluik, en overschouwde het wijde strand waar reeds de eerste Vikingers plasten door de branding. Doch tegen zijn rechterarm vlijde zich een zachte meisjesgestalte aan. Hij lachte : « Vreest gij voor mij ? »

En Goedroen verborg het voorhoofd tegen zijn geharnaste schouder, en fluisterde : « Voor beiden. . »

Op een gekanteelde toren stonden zij : koningin Hilda, Goedroen, en de vrouwen uit hun gevolg; hun sluiers wapperden in de wind.

Daar beneden op het strand waren de vurigsten al handgemeen. Nog waadden Herwig's wapenmakkers aanzwermend door de vloed, en reeds werden zij met zwaarden en bijlen bestormd en in de schuimende spoeling teruggedreven.

Toen verscheen koning Hettel. Met zijn lijfwacht boorde hij door 't gewoel heen, naar waar hij de hoge helm van Zeeland's koning had ontwaard. Doch deze, het schild tegen de wang, sneide hem reeds te gemoet. En de vrouwen zagen hoe Hettel's zwaard met schuinen zwaai den stralenden helm ter zijde trof, zodat de jongeling wankelde — doch wankelend stootte deze het lange staal den koning in 't gezicht, en spleet, ofschoon de slag werd afgeweerd, de grijzende brauw, die bloedde. Bliksemsnel bukte Herwig achter 't schild voor Hettel's opgeheven koningszwaard, toen een scherpe gil, luider dan 't strijdgewoel allen naar den toren deed opkijken, waar een vrouwenarm heftig met den sluier bakelde. En zij herkenden Goedroen's stem.

— Vader, riep zij, staak dit dwaas gevecht ! En gij, koning van Zeeland, wat baat uw zege indien ik een vader verlies ?

Een ogenblik hing de stilte onzeker over de strijdenden. Toen klonk Hettel's stem naar den burcht op :

— Waant gij koning Hettel verloren omwille van een rosse wenkbrauw ? Doch de kerel heeft houvast; om uwentwil ben ik een schorsing niet ongunstig.

— Niet eerder dan bij gunstig onthaal van mijn verzoek. Het was het boud geluid van de vreemdeling, die leunend op zijn zwaard, hijgend naar de burcht opkeek.

Hettel betastte de bloedende slaap : « Ik laat mij overreden », monkelde hij, en lachte Goedroen olijk toe. Hij beval zijn wapenvolk de strijd te staken, en nodigde vriend en vijand uit op een maal in de vesting. En over het strand, tussen de juichende zeerobben door, snelde zij aan, de koningsdochter, en lichtte uit haar vader's hand het zware zwaard, en drukte tegen zijn bebloede wang haar sluier die meteen rood werd... Maar hij trok uit haar hand de sluier :

— Verwent gij zo uw vader als een bruidegom op u wacht ?

Herwig trad naar voren, en legde de linkerarm, de arm met het schild, om de schromend-lachende. En zo keerden zij, omjoeld door 't verzoende krijgsvolk (Goedroen dragend haar vader's zwaard en door Herwig's schild omsloten) naar Matelan terug.

Zo won Herwig de bebminnelijke Goedroen, meest gegeerde bruid in alle gewesten om de Noordzee. Dagenlang werd de bruiloft gevierd. Bij dage waaiden lange wimpels feestelijk over de torens en tinnen van Matelan; des nachts sprongen de vreugdevuren met hun manen van zwarte rook ver over het land.

In 't binnenhof, boven laaiende vuren, braadden morgen en avond de rode runderrompen, druipend van 't vet; in blinkende koperen ketels schuimde de bruine mede. Voor de vergaderde groten en edelen, werden zij plechtig verloofd. Over een jaar zou Herwig de jonge Goedroen, zijn koningin, naar Zeeland meevoeren.

De laatste feestnacht kwam een bode voor de poort. In de doffe gloed der toortsen zeeg een ruiter van zijn domend paard; met schorre stem riep hij zijn boodschap : « Siegfried de Moering rukt Zeeland binnen ! Siegfried de Moering bedreigt Hegelingen ! »

Rob. YSENBRANDT.

(Wordt voortgezet.)

De negers van Haïti zijn in opstand gekomen. Dokter Durand werd te San Domingo gevangen genomen, doch Eustache, zijn huisknecht, liet hem ontsnappen en nam zelf zijn plaats in...

OPSTAND IN SAN DOMINGO

TEKENINGEN VAN CAPRIOLI

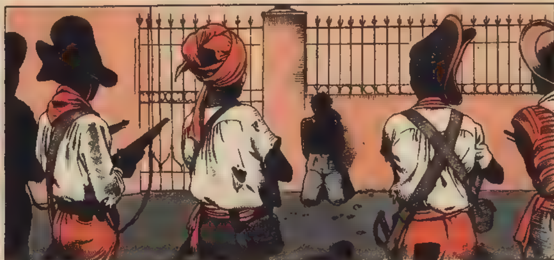

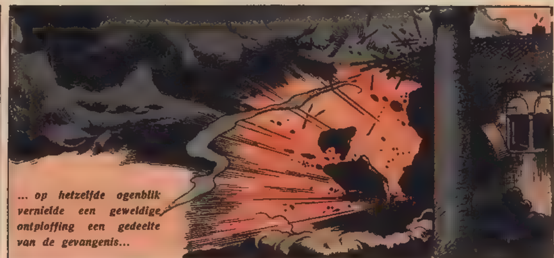

(Wordt voortgezet.)

DE RING VAN GIBIL

Henk, Leentje en oom Elemir verlaten het eiland Pashoetan. De schurken Nasir Abu en Armand zijn in de afgrond gestort...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

(Wordt voortgezet.)

Victoria presenteert

AVONTUUR IN DE FAR-WEST

(Wordt voortgezet.)

ZEG ME WAT JE LEEST...

En ik zal zeggen wie je bent ! Onze laatste vraag van deze rubriek kende een enorm succes en wij hebben jullie inderdaad weer iets beter leren kennen. We hebben de indruk, dat jullie allemaal graag lezen en het gelezen boek graag in kleuren en geuren vertellen. De titels, welke jullie vermeldden, zijn zeer uiteenlopend en de voorkeur voor een bepaalde schrijver valt zeer moeilijk te ontdekken. Uit al de brieven kan men echter afleiden, dat de sprookjes nog steeds in de gunst staan, alhoewel geleerde bollen daaraan de laatste jaren erg twijfelen. De namen van oude, vertrouwde schrijvers kwamen ook weer opduiken : Conscience, Karl May en Jules Verne. Vele houden van de lustige ontspanningslectuur en hierin kregen Lambik met Suske en Wiske een ereplaats. Verschillende lezers schreven, dat ze « Kuifje in Congo » van Hergé, het mooiste boek ter wereld vonden. Een opmerkelijke voorliefde was er verder voor werken met geschiedkundige inslag en een ruime plaats werd ingenomen door de moderne ontdekkingsreizigers met hun boeiende beschrijvingen van landen, volkeren en dieren. Maar, genoeg gepraat, jullie krijgen het woord...

DE KLEINE JOHANNES, door Frederik van Eeden, was het laatste boek dat ik gelezen heb en ook het mooiste. Het verhaal, dat veel weg heeft van een sprookje, heeft me diep ontroerd en ik zal het nooit vergeten. (Johan Warreyn, De Panne.)

MIJN LEVEN ALS ONTDEKKER, door Sven Hedin. Het boek werd geschreven omstreeks 1924, toen de grote ontdekker van een reis om de wereld terugkwam. Sven Hedin beschrijft de landen, de volkeren en de dieren op een boeiende wijze. Ik leerde er veel mee. (Olivier Panijn, Antwerpen.)

SCHEEPSMAAT WOELTJE, door Karel Norel. Het boek handelt over de koene XVII° eeuwse zeevaarders, die nieuwe eilanden en zeeën ontdekken en deze tegen hun vijanden, de Engelsen, de Portugezen en de Spanjaarden, verdedigen.

Woeltje maakt talrijke grote reizen, zelfs naar Indië. Het boek heeft me voortdurend geboeid en ik hoop dat ik ook de twee volgende delen zal kunnen lezen. (Kamiel Wouters, Boom.)

DE WACHT DER OUDEN, door Kapitein Zeldenthuis. De vergrijsde boeren willen de plannen van de Engelse kapitein Smith verijdelen, doch ze worden door de overmacht teruggedreven. 250 pond wordt uitgeloofd voor wie Pretorius, dood of levend, aan de Britten uitlevert, doch er is niemand die zulks doet. Het is een prachtig boek ! (Guillaume Peters, Perk.)

STIJFKOPJE OP SCHOOL, dat is een van die typische meisjesboeken, die steeds in de gunst staan. Elza van Doorne, van Gent, geeft een geestdriftige beschrijving van de inhoud, jammer genoeg, te lang om hier te laten volgen !

DE PURPEREN RHODODENDRON, door Garnett Weston. Dit boek is een prettige uitzondering op het gewoon genre. Het verhaal speelt zich af op een van de Canadese eilanden : Duff Catleigh gaat naar Port Albert om er antieke Engelse meubelstukken op te snorren, komt er in aanraking met een oude Ierse edelman, sluwe Chinezen, corrupte advocaten, opium smokkelende zeelui... Zeer spannende en gezonde lectuur. (Herman van Loon, Arnhem.)

LEVE THOR HEYERDAHL ! De titel van het boek luidt « De Expeditie van de Kon Tiki », maar dat weten jullie allemaal. Robert Janssen van Borgerhout vindt Thor en zijn vrienden prachtkerels en hij

koestert een grote eerbied voor hen. Uit hun reisbeschrijving leerde hij veel interessante dingen.

★

Suske, Wiske en zotte Lambik
Tante Sidonie, Schalul en ik
waren samen op avontuur
met « De Vliegende Aap », en
[Tuur !

Wie is de vader van deze helden ? Vandersteen, natuurlijk ! Wie is de dichter van deze karamellenverzen ? Etienne Gevaert van St. Lambrechts Woluwe.

KINDEREN UIT EEN ACHTERBUURT, door Peter Spoor. Het is eenvoudig, ontroerend, zeer spannend en de alles overheersende leuze is : Eerlijk duurt het langst. (François Helaers, Melsele-Waas.)

MICHIEL, DE GESCHIEDENIS VAN EEN MUG, door Henriette van Eyk. Een mug wil allerlei goede daden verrichten en nooit bijten. Dat vindt de koning van het muggenland verschrikkelijk, maar op het einde wordt alles bijgelegd. Fijne lectuur ! (Th. Kierdorff, Den Haag.)

DE LEEUW VAN VLAANDEREN, door Hendrik Conscience. Men is geneigd dit het « eeuwige jeugdboek » te noemen ! Jan Dooms van St. Kath. Lombeek geeft een levendige beschrijving van de inhoud en zegt tot besluit : « Ik ben bezig het voor de tweede maal te lezen ! » Dat spreekt boekdelen...

OP REIS ALS BLINDE PASSAGIER, door Lavki. Een goed en mooi boek vooral voor zieken, zoals ik. In verbeelding maken we dan de reizen mee van de held uit het verhaal. (Omer Goessems, Sijsele, Donk.)

JONGENS EN DE WETENSCHAP, door P. van Deneberg. Het beschrijft dieren, planten, insecten en nog veel meer. Het is een mooi en leerzaam boek, en ik hou er veel van. (Ludwig de Coninck, Blankenberg.)

MERIJNTJE GIJZENS JEUGD, door A.M. de Jong. Het is zeker een een oudere lezer of lezeres (de naam konden we niet goed ontcijferen), die trachtte de inhoud van deze boeken weer te geven in een volle bladzijde. Onze lezer vindt ze zo mooi, omdat je ze niet na elkaar kunt uitlezen en dan weer vergeten. Het zijn boeken die problemen scheppen en waarover je lang en diep moet nadenken. (E. Ratté, Rotterdam.)

★

AL DEZE VRIENDEN ONTVANGEN TWEE PRACHTIGE NIEUWE REEKSEN VAN DE COLLECTIE « ZIEN EN WETEN » !

★

KUIFJE ONDERVRAAGT ZIJN VRIENDEN

EEN TEKENING VAN SINTERKLAAS

Teken een mooie Sinterklaas in kleuren of in 't zwart en vergeet er je naam en volledig adres niet op te schrijven. De beste tekeningen worden gepubliceerd. Stuur ze ons voor DINSDAG, 4 NOVEMBER a.s.

Voor vijftien honderd francs of honderd gulden prijzen.

DE POSTILJON

KUIFJE'S NIEUWSBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

REDACTIE — ADMINISTRATIE EN PUBLICITEIT : LOMBARDSTRAAT, 24, BRUSSEL

HET REGENDE GELD TE ROME !

VOOR de basiliek van Sint-Jan van Lateranen, op een topuur, wierp de bestuurder van een vrachtwagen met volle handen biljetten van 10.000, 5.000 en 1.000 Lire uit.

— Dat is reclame, dachten de voorbijgangers en ze raapten de biljetten niet op. Toen kwamen er een paar bengels aangelopen, raapten enkele biljetten op en gingen ze zielsgelukkig aan hun ouders tonen. Deze merkten dadelijk dat het hier echte biljetten betrof en stormden naar de basiliek. Iedereen had het nu in het snuitje dat er iets goeds te grabbelen viel en het werd een gevecht in de regel. De politie kwam er bij te pas en trachtte zoveel mogelijk biljetten in het bezit te krijgen. Het waren echte, de vrachtwagen was er vandoor gegaan zonder dat men het nummer van de plaat had kunnen opnemen en men zoekt nog steeds naar de liefdadige firma die geld liet regenen !

EEN FLINKE JONGEN

MANFRED BOUWMAN uit Hamburg is pas negen jaar oud en redde het leven van tweejarig kind. Manfred werd door de Hamburgse senaat gevierd. Hij kreeg een armbanduurwerk waarop hij trots is en een diploma !

EEN WALVIS IN CIJFERS

EEN walvis weegt zo zwaar als 200 ossen van middelmatige gestalte of zo zwaar als drie duizend schapen ! Een walvis, die 25 meter lang is, weegt 150 ton. Z'n jong is 6 meter lang wanneer het op de wereld komt en weegt 1.000 kg. Thans gaat men op walvisjacht met vlottende fabrieken van 25.000 ton met vierhonderd man aan boord en begeleid door tien of twaalf kleine schepen, de jagers, die ieder 300 ton meten.

ZONDERLINGE BRIEVEN

EEN paar weken geleden stonden de postboden van Salzburg voor een raadsel : Ze hielden een brief in hun hand waar als adres alleen stond : « Dans, Balerina, dans ! » Plotseling glimlachten ze, want ze hadden het gevonden. Voor wie anders zou de brief kunnen zijn dan voor de Primaballerina van het Salzburgse theater ? En inderdaad. Het was een toeschouwer (Amerikaan) die zijn bewondering voor haar kunst uitte en in z'n verwarring de naam totaal vergeten was.

Op 20 November 1891 verging het Engels stoomschip « Callerou » met man en muis en men kon de oorzaken van de ramp niet vinden. In 1893 vond men aan het strand van Hull een stuk hout waarin 't volgende gegrift stond : « Callerou door onbekend schip geramd. Geen tijd meer. We zinken. Moge God mijn moeder troosten. George Dawson. » De post bestelde deze brief aan Mrs. Dawson en dat was het énige wat men ooit over het lot van de « Callerou » vernomen heeft.

GOED NIEUWS VOOR DE KLEINE WAGENS

EEN Duits luchtvaart-ingenieur heeft een gestroomlijnde bumper ontworpen, die een zodanige stand heeft, dat de wind er bij hoge snelheid op drukt en daardoor, vooral aan de lichte, kleine wagens, een grotere baanvastheid heeft.

Mevrouw. — Liesje, ik vergat je te zeggen dat we precies om 8 uur ontbijten.

Dienstmeisje. — Goed, mevrouw, maar als ik nog niet beneden ben hoeft u niet op mij te wachten !

•

Baas. — Hoe komt het dat je zo laat bent, Jansens ?

Jansens. — Ik heb me overslapen.

Baas. — Zozo, thuis slaap je dus ook !

JE DROOMHUIS IN PAPIER !

HET is geen grapje, maar nuchtere werkelijkheid. Het Amerikaans instituut voor scheikundig onderzoek is er in geslaagd het éérste papieren huis van de wereld te bouwen. Dit is het resultaat van jarenlange experimenten.

De grondstof is een brij welke bestaat uit vezels van kranten- en pakpapier en ander papierafval. Het materiaal is uiterst licht en toch zeer stevig.

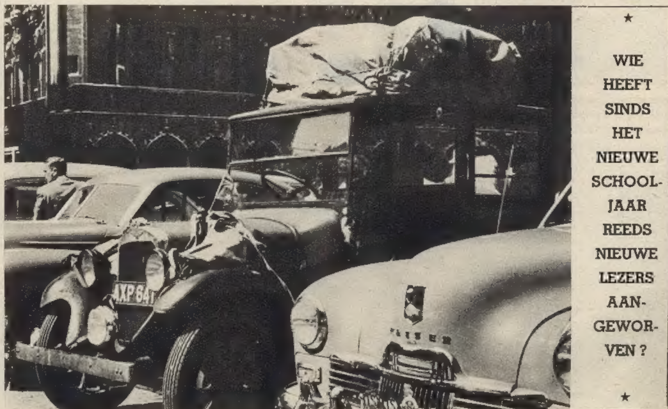
Over enkele jaren zien wij het volgende gebeuren : Je gaat naar een architect en zoekt je droomhuis uit. De architect trekt een lade open en geeft je een pakje. De rekening valt best mee en opgeruimd trek je naar het hoekje grond dat je gekocht hebt en je bouwt je eigen papierenhuis, zo stevig alsof het uit rode baksteen ware en dat in een paar uur tijds !

HUISTELEGRAAF

IN Amerika werd een automatische telegrafeerinstallatie voorgesteld die het zakenlieden mogelijk maakt telegrammen te verzenden op even eenvoudige wijze als er nu getelefoneerd wordt.

Een geschreven of getijpte tekst wordt in een klein apparaat geschoven. Wanneer men op de kop drukt, wordt de tekst automatisch overgeseind. De opname is even eenvoudig. Het apparaat, Desk-Pax geheten, is zo klein (ongeveer tien vierkante centimeter) dat het telegraferen van bureel tot bureel kan geschieden. Nog een stapje verder en we kunnen aan tafel zout vragen per telegram !

Dat zwaar beladen Engels toeristenwagentje steekt wel wat af tegen die blinkende Amerikaanse auto's, maar ze rijden toch, onze Engelsen ! En de keuze tussen hun wagentje of niets zal ons ook licht vallen.

★

WIE HEEFT SINDS HET NIEUWE SCHOOLJAAR REEDS NIEUWE LEZERS AANGEWORVEN ?

★

HET SEIN STAAT OP ROOD

TEKSTEN EN TEKENINGEN
VAN J. MARTIN

Renard en Lefranc gaan naar de Zwarte Toren voor een onderzoek. Ze worden verrast door de eigenaar van het domein, die hen uitnodigt de archieven van 't kasteel in te zien...

(Wordt voortgezet.)